

GH. MUNTEANU MURGOCI - FIU AL PLAIURILOR BUZOIENE - BIOGRAFIA UNUI MARE SAVANT

Constantin MURGOCI

După mai mulți ani de cercetări, după studierea a zeci de cărți, articole, schițe, documente de arhivă, după îndelungate convorbiri cu cercetători, profesori, pensionari, rude din țară și străinătate, îndrăznesc să cred că am deslușit în bună măsură viața marelui savant care a fost Gh. Munteanu Murgoci. Pun accentul în această schiță biografică mai ales pe nașterea și pe locul de baștină ale acestuia, pentru faptul că mai toți autorii care au încercat să-i scrie biografia s-au lovit de la început de puținele informații privind originile, nașterea și copilăria acestuia.

Această lipsă de informații despre obârșia sa se datorează în parte, marii sale modestii - știind că se trage din părinți simpli - tatăl său fiind oier, dintr-o familie de gospodari de la munte, și nu în ultimul rând, scurtei sale vieți - dedicată aproape în întregime științei și patriei sale. Iată ce spune despre acest subiect marele om de știință Marcian Bleahu, care alături de Bruno Iancovici și alți câțiva mari oameni de știință au dat la iveală în 1957, volumul „Opere alese - Gh. M. Murgoci”¹, de altfel, una din cele mai documentate lucrări despre marele savant, în capitolul „Personalitatea lui Gh. M. Murgoci”: „De aceea această succintă prezentare pe care o încercăm nu are pretenția de a fi completă”, iar Ștefan Catuniari și Emil Protopopescu-Pache, în lucrarea „Gh. Munteanu Murgoci - geolog șef - șeful secțiunii agrogeologice din Institutul Geologic al României (1872-1925). Schiță biografică”², notează: „Obârșia neamului stabilit la Bisoca (pe atunci plasa Rm. Sărat), pare a fi, după cum însuși regretatul o credea, din ciobanii scoborâtori în timpul verii din Ardeal, peste Carpați, către șes”. Geologul Mircea Ilie, scria și el: „Orice biograf se va împiedica de la început de locul nașterii, despre care știm doar că a fost undeva

¹ Em. Protopopescu-Pache *et alii*, *Gh. M. Murgoci - Opere alese*, Ed. Academiei Republicii Populare Române, București, 1957, p. 344.

² Șt. Cantuniari, Em. Protopopescu-Pache, *Gh. Munteanu - Murgoci, Geolog Șef, Șeful Secțiunii agrogeologice din Institutul Geologic al României (1872-1925). Schiță biografică*, în *Anuarul Institutului Geologic al României*, vol. XI, p. 5.

la poalele munților”³. Un alt mare geolog român, Ion Popescu-Voitești scria: „Născut în 26 iulie 1872 din părinți țărani, într-un sat de lângă Brăila”⁴. Mai există încă mulți autori, care la fel ca și aceștia, din lipsa surselor de informare, trec ușor peste locul nașterii viitorului mare savant, unii dau ca locație a nașterii orașul, pe atunci localitatea Măcin, alții Tulcea, însă fără a prezenta nicio dovadă. Eu știam în bună parte locul de baștină al viitorului mare savant, însă mi-au trebuit ani de căutări pentru a aduce dovezi clare, de netăgăduit privind nașterea și locul de baștină ale viitorului mare savant. Una din cele mai credibile dovezi - verificată desigur - este copia certificatului de naștere, pe care am găsit-o în *Revista Brătescu*, alături de un interesant articol semnat de dl. Profesor Anton Tudorel, de la un liceu din Tulcea. Din el aflăm că Gheorghe (Gheorghî, cum este consemnat în certificat) Murgoci s-a născut la Brăila, la casa părinților săi din acest oraș. Aici trebuie să mă opresc și să precizez mai multe lucruri: 27 iulie 1872 este de fapt data înregistrării copilului la Oficiul Stării Civile, nașterea fiind cu câteva zile în urmă. Mai toți biografii dau ca dată a nașterii 20 iulie, doar I. P. Voitești dă ca zi de naștere data de 26 iulie 1872, pe care eu o susțin drept credibilă, copilul fiind înregistrat a doua zi, pe 27 iulie. Tot de aici mai aflăm că tatăl său se numea Radu Murgoci și avea 28 de ani, iar mama se numea Eustina (botezată Iustina) și avea 25 de ani - născută Olteanu, din localitatea Dârste de lângă Brașov, actualmente cartierul Noua din Brașov. Mai menționăm că locuința părinților acesteia mai dăinuie și în ziua de azi și chiar este locuită.

Revenind la certificatul de naștere, înregistrat sub numărul 828, în Registrul Stării Civile din Brăila aflăm ocupația pe care și-a declarat-o tatăl său ca fiind cea de plugar - din varii motive nedeclarându-se cioban și faptul că avea o casă în Brăila, pe acea vreme unul din cele mai mari și mai importante porturi cerealiere ale Europei - locul unde se stabilea prețul mondial al grâului. Poate că acestea au fost motivele pentru care tatăl său Radu Murgoci și-a construit o casă sau și-a cumpărat-o și poate și cu gândul ca viitorii săi copii să aibă unde să studieze. O altă dovadă palpabilă și mult mai la obiect este cartea lui Octavian Moșescu (1894-1982), fost primar al Balcicului în două rânduri, editor și mare colecționar de artă, „Oaspeți de altă dată”, în capitolul „Acolo în golful de argint”, unde redă o confesiune a lui Gh. M. Murgoci, privind nașterea sa: „Eu sunt coborâtor din Bisoca și rădăcinile neamului meu sunt înfipte adânc în satele din jur. Sunt neam de mocani păstori care au trecut Carpații înainte cu câteva sute de ani. Tatăl meu, cioban, a plecat din Bisoca cu

³ Mircea Ilie, *Figuri de geologi români: Gheorghe Munteanu Murgoci, Ludovic Mrazec, Ion Popescu-Voitești*, Ed. Științifică, București, 1957, p.12.

⁴ A. Popovici-Bâznoșanu, M. Brandza, *Profesorul G. Murgoci - Panegiric*, în *Buletinul Societății de Științe din Cluj*, tom XX, fascicolul 4, Institutul de Arte Grafice „Ardealul”, 1925, p. 220.

turma de oi, în căutare de pășune în bălțile Brăilei. Eu sunt născut pe drum, într-o căruță, având coviltir cerul cu stele și călăuză Steaua Polară. De aceea îmi place drumeția”⁵. Mai fac câteva completări și anume faptul că știam această „legendă” din familie, fiindu-mi povestită de nașul meu, Constantin Murgoci din Sărulești, localitate învecinată cu Bisoca, unde în 1900, Gh. M. Murgoci împreună cu profesorul Ludovic Mrazec, poposesc pentru o noapte să se odihnească, fiind într-o expediție de lucru în munții din zonă.

O altă informație demnă de toată încrederea am găsit-o în panegiricul redactat de Alexandru Popovici-Bâznoșanu - președinte și M. Brandza-secretarul general al Societății Naturaliștilor din România și citită de primul în ședința Societății Naturaliștilor. Iată ce scrie: „Obârșia familiei lui Murgoci este satul Bisoca, (astăzi comună) așezat în Rm. Sărat, la poalele muntelui cu același nume și despre care ilustrul scriitor Odobescu spune că este interesant în două chipuri: mai întâi de sus dealul pe care el șade, isvorăște Peceneaga, un pârâu cu nume prețios pentru etnografia țării, al doilea pentru că în el trăiesc și se prădesc cei mai frumoși bărbați din tot plaiul înconjurător... În o primăvară frumoasă - e mult de atunci – un vrednic Mocan, tatăl lui Murgoci, pleacă cu familia, bagajele și turmele din Bisoca în Balta Brăilei pentru a se ocupa acolo cu păstoritul. Făcând oarecare stare, bisocanul muncitor și econom isbutește să-și cumpere o căsuță în orașul Brăila. Într-o zi, plecând din Baltă spre Brăila, soția gospodarului naște în căruță un copil”⁶.

Tatăl savantului a mai avut un frate, Toader Murgoci, rămas în Bisoca și ai cărui urmași sunt răspândiți astăzi în diferite zone ale țării. Cele scrise de Octavian Moșescu, primarul care a dat o lege în Balcic prin care erau împrumutați cu loturi pentru case toți artiștii, oamenii de știință, militarii etc. – sunt adevărate, savantul fiind printre primii care-și construiește o casă de vacanță, vis-à-vis de palatul Reginei Maria. La fel de adevărată este și povestea cu nașterea lui Gh. M. Murgoci în căruță - știm că de foarte multe ori soția urma pe soțul său - în deplasările sale cu turma și era normal ca aceasta, care urma să nască, să fie transportată cu căruța și să se îndrepte spre Brăila, unde aveau o casă și unde exista asistență medicală.

Trecând la copilărie, accentuăm că ea a fost petrecută la Bisoca, la casele bunicului, Dumitru Murgoci, gospodar de frunte al acelor meleaguri și sigur știutor de carte. Avem dovezi că era arendașul unor moșii (păduri) ale lui Lascăr Catargiu, fost prim-ministru în patru guverne ale României, iar o legendă de familie spune că micuțul Murgoci, pe atunci în vârstă de 4-5 ani, a fost remarcat de acesta, care i-a spus bunicului: „Să-l dați la școală pe acest copil, că voi avea eu grijă de el”. Aceasta ar explica în parte asistența materială

⁵ Octavian Moșescu, *Oaspeți de altădată*, Ed. Litera, București, 1972.

⁶ A. Popovici-Bâznoșanu, M. Brandza, *op.cit.*, p. 7.

a elevului Gh. M. Murgoci în clasele de gimnaziu și mai târziu la facultate, în țară și străinătate.

Cele patru clase primare care se făceau în acea vreme, după Legea Instrucțiunii Publice, promulgată de domnitorul Al. Ioan Cuza la 25 noiembrie 1865, și care erau gratuite, generale și obligatorii, se pare că le-a făcut la Măcin. Nu știu încă de ce familia sa a locuit la Măcin în acea perioadă, dar se pare că există o copie a situației sale școlare, care ar dovedi că școala primară a făcut-o aici. La câțiva ani după nașterea sa, se naște sora sa, Maria Murgoci, care va urma oarecum aceeași linie a instrucțiunii școlare. Se pare că a mai avut o soră Ștefana, despre care nu am găsit nicio informație, nici în corespondența savantului, nici în vreo altă sursă; posibil ca, dacă aceasta a existat, să fi decedat la o vârstă fragedă. În notița unde am găsit acest nume mai apare o informație și anume prenumele bunicului său – Manolache - aceasta ar lămurii de ce în unele lucrări apare ca fiind fiul lui Radu Manolache Murgoci. O să revin în altă lucrare, după ce voi aduna dovezi clare. Despre copilărie mai pot să spun, din surse orale ale înaintașilor mei, că aduna pietricele din albiile râurilor pe unde trecea și pe care le sorta după culoare și după formă.

În 1883 tatăl său îl înscrie la Liceul Nicolae Bălcescu din Brăila, secția reală, unde tânărul Murgoci se face remarcat de către profesorul Th. Nicolau care-i sădește în suflet dragostea pentru științele naturii.

Nu trec peste o informație foarte importantă și anume „porecla” Munteanu pe care a primit-o de la colegii săi de școală primară - acceptată de învățători și de micul Murgoci - care și-a însușit supranumele și l-a adoptat până la sfârșitul vieții. Acest cuvânt întărește încă o dată originea familiei, a părinților săi, ca fiind de la munte - Bisoca fiind și astăzi păstrătoare a locației caselor strămoșilor săi.

După susținerea examenului de bacalaureat în 1892, se înscrie la Universitatea din București, unde urmează cursurile Școlii Normale Superioare, înființată în 1880 - pentru a forma viitorii profesori de liceu (învățământ secundar) - primul director al acesteia fiind Ioan Zalomit, urmat în 1891 de Alexandru Odobescu. Gh.M. Murgoci va urma cursurile Diviziunii de Științe, mai precis, fizică-chimie. Este un student strălucit și profesorul Negreanu de la Catedra de Fizică îl numește asistentul său la această catedră. În același timp, profesorul Mrazec organizează Catedra de Mineralogie de pe lângă Facultatea de Fizică și Chimie, unde îl cooptează și pe tânărul Murgoci care este atras de acest nou domeniu și în scurt timp devine studentul ilustrului profesor, apoi chiar asistentul său, care-l va înlocui la catedră pentru un an de zile. Tot acum tânărul Murgoci își ia licența în științe fizico-chimice (1895) și împreună cu profesorul Mrazec organizează primele cercetări geologice și petrografice în Dobrogea de Nord și în Munții Meridionali - tot acum va publica și primele sale lucrări științifice. Nu mă voi ocupa aici de cercetările

sale și de multe lucrări științifice publicate până la moartea sa, în țară și în străinătate, ci mă voi strădui să prezint pe Murgoci omul, familistul, patriotul, prietenul necondiționat, vizionarul și iubitorul de țară. La insistențele profesorului Mrazec, care a văzut la tânărul Murgoci acea scipire de geniu, acesta pleacă la Viena în 1898 pentru a-și complete studiile. Aici studiază cu marii profesori Tschermark, Becke și Berwerth, dar datorită faptului că absolvise liceul la secția reală nu-și poate lua doctoratul și pleacă la Universitatea din München unde va studia cu profesorii Groth și Weinschenk și în 1900 își ia doctoratul cu „Magna cum laudae” cu o lucrare din domeniul mineralogiei. Tot aici cunoaște pe tânăra studentă Agnes Kelly, născută în Australia, dar de origine engleză, aflată tot la doctorat și cu care se va căsători câțiva ani mai târziu la Londra.

Întors în țară, tânărul savant va continua cercetările în mai multe direcții ale științelor naturale și lucrând și în învățământ. În 1902, îl găsim ca profesor de științe fizico-naturale și geografie la Liceul „Sfinții Apostoli Petru și Pavel” din Ploiești, apoi la aceleași materii și la Liceul Lazăr din București, concomitent fiind avansat șef de lucrări la Universitatea din București.

În 1903 devine primul docent al Universității din București.

După căsătoria din 1904 la Londra cu domnișoara Agnes Kelly, devenită acum Agnes Kelly Murgoci, aceștia vor pleca în Statele Unite, unde tânărul savant va studia în laboratoarele Universității Leland Stanford din California, Palo Alto, cu celebrul prof. Eugene W. Hilgard, considerat părintele pedologiei americane, precum și la Berkeley University of California, unde în 1906 publică o interesantă lucrare științifică în limba engleză.

În 1905 familia se întoarce în țară deoarece soția sa, Agnes Kelly Murgoci va naște primul copil, o fată, botezată Helen, după numele mamei lui Agnes Murgoci. Helen va studia medicina la Universitatea din Bristol, Anglia și va fi cea care va termina și edita lucrările de etnografie românească ale mamei sale, decedată și înmormântată în insula Wight, Anglia în 1929.

Gheorghe Munteanu Murgoci va continua cercetările sale științifice iar în 1906, o dată cu înființarea Institutului Geologic Român, este numit prin Decret regal – șeful secțiunii de agro-geologie, post pe care îl va ocupa până la sfârșitul vieții sale.

În 1907 se naște al doilea său copil, un băiat, Radu Maxwell Murgoci, botezat cu numele bunicului său dinspre tată și cu al bunicului său dinspre mamă. Acesta va studia în Anglia, la Bristol, apoi la Clare College, Cambridge cu marele profesor Lord Rutherford, părintele fizicii atomice, cel care-i prezicea tânărului Murgoci un viitor strălucit în fizica atomică, dar acesta moare, din păcate, la numai 30 de ani, răpus de tuberculoză.

În anii următori, Gh. M. Murgoci întreprinde cercetări, studiază și editează numeroase lucrări în domenii apropiate științei solului: geologie,

hidrologie, tectonică, petrologie, speologie, cartografie. Scrie manuale școlare, cursuri universitare, publică în mai toate revistele vremii, articole de popularizare a științelor naturii.

Urmează cursurile Seminarului Pedagogic Universitar, obligatoriu din 1920, instituție care pregătea profesorii din învățământul pre-universitar, iar apoi pe cele ale Institutului Pedagogic Universitar, devenind astfel profesor universitar.

Toate acestea nu-l împiedică să prezinte în 1909, la Conferința Internațională de Agro-geologie de la Budapesta, una din lucrările sale de frunte în privința pedologiei: „Harta solurilor din România”, lucrare primită cu entuziasm atât la conferință, cât și de lumea științifică din România. În 1911, secondat de colaboratorii săi, Emil Pache - Protopopescu și Petre Enculescu, publică în țară prima hartă a solurilor din România, la scara de 1: 2.500.000, însoțită și de o schiță climatologică. În același an, publică și o altă lucrare care s-a bucurat de mare succes: „Zonele naturale de soluri din România”, lucrare publicată și în Franța sub denumirea: „Etudes sur les sols arables de la Roumanie”. În 1912, publică la Berlin, în revista „Internationale Mitteilungen Bodenkunde” aceeași lucrare în limba germană.

Una dintre cele mai de seamă lucrări ale sale este „Sinteza Geologică a Carpaților de Sud”, prezentată în limba engleză la Congresul Internațional de Geologie de la Stockholm, în 1910, lucrare care l-a consacrat definitiv în rândul marilor figuri ale științei geologice universale.

Prodigioasa activitate a savantului continuă cu la fel de mare succes și în alte planuri: pionier și părinte al cercetășiei în România, membru fondator al Societății Turiștilor Români, membru fondator alături de Dimitrie Gusti la înființarea Muzeului Țăranului Român, îl găsim și alături de N. Iorga și V. Pârvan la întemeierea Institutului de Studii Sud-Europene, redactor pentru partea științifică a revistei *Semănătorul*, apropiat al Casei Regale - fiind profesorul, inclusiv de bacalaureat al Alteței Sale Regale, prințul Carol, viitorul rege Carol al II-lea, la Științele Naturii.

Marele savant a avut prieteni în toate stările sociale, atât în țară cât și în străinătate, a fost apreciat în toate cercurile științifice, fiind distins de regele Carol I cu două mari distincții: Steaua României și Coroana României. Mare patriot, a fost unul care a militat continuu, alături de soția sa, Agnes Murgoci, pentru Marea Unire, prin prietenii săi din Franța, Anglia și Statele Unite⁷. S-a numărat printre marile personalități de dincoace de munți care au semnat Declarația de Unire de la Blaj și printre primii patrioți români care au semnat Declarația de Unire de la Chișinău din 1918.

⁷ Al. Lapedatu, *Scrieri alese, articole, cuvântări, amintiri*, Ed. Dacia, Cluj-Napoca, 1985, p. 364 – 365.

Pe tărâm profesional, a fost cel care a pus bazele Facultății de Mineralogie și Petrografie (1919-1920) din cadrul Universității din Cluj și al aceleiași facultăți din cadrul nou – înființatei Universități Populare din Chișinău, fiind totodată numit și secretar general în cadrul Ministerului Agriculturii din Guvernul de la Chișinău, precum și membru în comisiunea Sfatului Țării, instituită pentru înfăptuirea reformei agrare.

A editat revista „Revue du petrol” unde au publicat în domeniul științei petrolului mulți oameni de știință români, germani, maghiari, ruși etc.

Multe alte articole i-au fost publicate în: *Revista Română politică și literară*, *Flacăra*, *Convorbiri Literare*, *Revista Română*, *Dunărea de Jos*, *Viața Agricolă*, *România Pitorească*, *Semănătorul*, etc. A dat țării câteva generații de oameni de știință, iar multe din teoriile sale care au rămas universal valabile sunt amintite și astăzi în marile lucrări științifice de profil din țară și străinătate.

Membru corespondent al Academiei Române (1923), membru al Academiei Franceze de Agricultură (1924), savantul încetează din viață în 1925, la nici 53 de ani. Ca semn de înaltă prețuire, Academia Română a instituit premiul „Gh. M. Murgoci”, care se acordă anual autorului celei mai bune lucrări de geologie din România.

În anul 1964, la al VIII-lea Congres Internațional de Știința Solului, Romfilatelia a emis un timbru cu chipul marelui savant, ca semn de prețuire pentru acesta.

Nu pot încheia înainte de a da mai multe citate ale celor care l-au cunoscut pe marele savant.

Al. Popescu-Voitești: „Prin pierderea lui Murgoci, știința română pierde pe unul dintre susținătorii ei de frunte și dintre cei mai devotați. Țara pierde pe un neobosit și luminat patriot, iar cei ce l-au cunoscut pierd... prietenul devotat și dezinteresat, în ai cărui ochi și suflet se găseau un puternic răsunset și bucuriile și durerile lor”⁸.

Ștefan Cantuniari și Emil Protopopescu-Pache, într-o interesantă schiță biografică: „Ridicat din mijlocul țărănimii celei mai curate, înzestrat cu acele puteri intelectuale latent caracteristice poporului românesc, el ajunge repede printr-o voință neînvinsă și o putere de muncă uriașă, la asimilarea unei vaste culturi și la atingerea treptelor sociale celor mai înalte, dar oriunde se găsește, el nu uită că este român și că trebuie să-și susțină neamul în toate împrejurările”⁹.

Vintilă Brătianu (1867-1930), fost prim-ministru al României, fruntaș al P.N.L., spunea în cuvântarea din partea Guvernului României, pe care a rostit-o la înmormântarea savantului: „și cu cât cutreeră țara, cu atât o cunoaște și o

⁸ A. Popovici-Bâznoșanu, M. Brandza, *op.cit.*, p. 225.

⁹ Șt. Cantuniari, Em. Protopopescu-Pache, *op.cit.*, p. 16.

iubește mai mult, cu atât este mai nerăbdător să o vadă la locul de cinste ce merită. Iată de ce el duce, peste tot unde trece, nu numai privirea omului de știință ce pătrunde în întuneric și scoate adevărul la lumină, dar și inima românului care scoate de sub cenușe și aprinde iarăși focul ascuns sub vitrejia vremurilor”¹⁰.

N. Iorga, prieten și colaborator al marelui savant, scria: „Despre fiul moștenitorului auzisem caracterizări entuziaste de la bunul Gheorghe Munetanu - Murgoci: geologul cu mai vast orizont și mai bună aplicare către împărtășirea în cerc mai larg cunoștințelor sale, om de mare merit, foarte bun vorbitor, familiar, scriitor de chemare... Fusesse împreună cu alții care nu erau de aceeași talie, profesorul tânărului prinț, care tocmai trecuse bacalaureatul”¹¹. Apoi: „Îmi asociasem pe Murgoci, care cunoștea bine ca geograf, această regiune și al cărui spirit deschis era capabil de a înțelege orice direcție nouă...”¹² (Este vorba despre înființarea Institutului de Studii Sud-Europene). Iarăși Iorga: „Murgoci m-a luat atunci la dânsul și tot mulțămită lui am putut scăpa cu viață, fără domiciliu silit au fortăreața care au cuprins peste câteva zile oameni ce greșiseră mult mai puțin față de centrali decât mine...”¹³.

Al. Popovici Băznoșanu, mare naturalist român, scria în panegiricul redactat împreună cu M. Brândză, secretarul general al Societății Naturaliștilor, la moartea savantului: „Viața lui este una din pildele cele mai strălucite de energiile, care zac în adâncimile profunde ale poporului român. Eșit din pătura viguroasă a muntenilor noștri, îl găsim înzestrat cu o putere de muncă și de voință pe care numai arareori o întâlnim la pătura orășenească. Inteligența lui deosebită, care i-a permis să adâncească cele mai înalte probleme din domeniul istoriei pământului, arată încă o dată că în marele rezervoriu al populațiunii noastre rurale se găsește un deposit nesecat de puteri intelectuale latent”¹⁴.

Acest articol este o sinteză a unei viitoare lucrări, cu mult mai ample, despre savantul Gh. Munteanu-Murgoci, datoria noastră fiind aceea de a nu lăsa vâlul timpului să acopere chipul celor care au dat cu mult mai mult decât au meritat de la patrie.

¹⁰ Cuvântare rostită din partea Guvernului Român la înmormântarea prof. Gh. M. Murgoci - de V. Brătianu, în *Anuarul Institutului Geologic al României*, vol. XI.

¹¹ N. Iorga, *O viață de om așa cum a fost*, Ed. Minerva, București, 1976, p. 441 - 442.

¹² *Ibidem*, p. 446.

¹³ *Ibidem*, p. 496 - 497.

¹⁴ A. Popovici-Băznoșanu, M. Brandza, *op. cit.*, p. 7.

Bibliografie

Em. Protopopescu-Pache, Const. D. Chiriță, M. Bleahu și Br. Iancovici - *G. Munteanu Murgoci – Opere alese*, Editura Academiei Republicii Populare Române, 1957.

Nicolae Iorga, *Oameni cari au fost*, Editura pentru Literatură, 1967.

Nicolae Iorga, *O viață de om așa cum a fost*, Editura Minerva, București, 1976.

Virgiliu Florea, M. Gaster & Agnes Murgoci, *Avocați în Marea Britanie ai culturii populare românești*, Editura Fundației pentru Studii Europene, Cluj-Napoca, 2003.

Alexandru Lapedatu, *Scrieri alese, articole, cuvântări, amintiri*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1985.

Octavian Moșescu, *Oaspeți de altădată*, Editura Litera, 1972.

C. Botoranu, I. Calafeteanu, E. Campus, V. Moisuc, *România și Conferința de Pace de la Paris (1918-1920)*, Editura Dacia, Cluj-Napoca, 1983.

Gh. Munteanu Murgoci - a short biography of a great scholar

Summary

Gheorghe Munteanu Murgoci was born in Braila, on the 26th of July 1872. He spent his childhood in Bisoca, a locality in the mountain area of Buzau county.

As a child, he studies in Braila, then he takes the courses of the Bucharest University, the Science Section. He gets perfected in Vienna and München, where he gets his degree in mineralogy. He did research, he published and edited papers in the following sciences: geology, mineralogy, tectonics, speology, petrology, agrogeology, cartography. He published over 200 scientific papers in Romanian, English, German and French.

He married Agnes Kelly, of british origins, doctor in biology, who wrote and published a number of studies on Romanian ethnography in Great Britain. They had 2 children, a daughter, Helen and a son, Radu Maxwell.

He dies at the age of 53, in Bucharest in 1925.

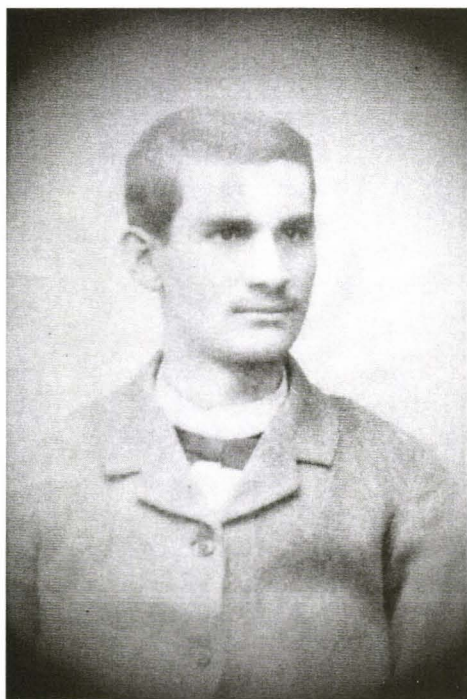

Foto. 1. Gh. Munteanu Murgoci, în timpul gimnaziului

Foto. 2. Gh. Munteanu Murgoci la vârsta de 25 de ani

Foto. 3. Gh. Munteanu Murgoci la vârsta de 30 de ani

Foto. 4. Gh. Munteanu Murgoci la vârsta de 45 de ani

Foto. 5. Gh. Munteanu Murgoci la vârsta de 50 de ani

Foto. 6. Soții Murgoci în 1904

Foto. 7. Familia Murgoci în vizită la o mină de cărbuni

Foto. 8. Familia Murgoci la Bristol, Marea Britanie, aprox. 1920

Foto. 9. La comemorarea a 40 de ani de la moartea savantului. Cel care citește un discurs este academicianul Alexandru Codarcea, în față, fiica savantului Helen, la braț cu academicianul Al. Popovici-Bâznoșanu

Foto. 10. Fiica savantului la una din vizitele în România, alături de dr. Costică Murgoci (Rm. Sărat), decedat în 1964 într-un tragic accident; fiul lui, Ionică Murgoci de la Bisoca, nepot al savantului

Foto. 11. Fiica savantului, Helen B. Murgoci

Foto. 12. Fiul savantului, Radu Maxwell Murgoci, decedat la vârsta de 30 de ani. Tablou realizat de pictorul Gheorghe Ionescu (soțul surorii sale Maria Murgoci). Actualmente în proprietatea nepotului, John. Herklots.